

[Inger Gautier Schmit.]

haaber vil blive nedsat, for at prøve at finde det bedste Resultat. Men vi kan ikke se, at den Centralisation, som bliver foreslaaet i Forslaget, er den mest fremkommelige og den mest frugtbringende Vej at gaa. Vi maa ogsaa mene, at der ved Kommissionsnedsættelsen er taget et ensidigt Hensyn til ganske bestemte Faktorer, idet vi i hele Kommissionens Sammensætning mangler Udtryk for, som jeg før sagde, den mere almene Lægestand, Embedslæger og Sundhedsstyrelse, og vi mener, at Retslægeraadet, som dog hidtil er optraadt, om jeg saa maa sige, som nogle Paragraffer i Loven om hele Sundhedsstyrelsen, i sin nye Udformning skulde have Interesser fra anden Side repræsenteret.

De Udgifter, som følger med denne Lov, vil jo slet ikke blive ringe, og hvad værre er, man maa befrygte, at disse Udgifter, hvis denne Centralisation gennemføres, uvilkaarligt, som Aarene gaar, vil stige. Der er saaledes et vist Misforhold mellem de Lønninger, som er foreslaaet af Kommissionen, og de Indtægter, som de overordentlig dygtige Læger, der samarbejder med Sundhedsstyrelsen, erholder. Forskellen er absolut paafaldende og efter vor Mening ikke billig. Vi synes ogsaa, at det er et ret stort Antal af Sekretærer, der medvirker ved Retslægeraadets Arbejde, og at disse er forholdsvis betydelig højere lønnede end de Lægeseekretærer, der har et meget betydeligt Arbejde ved denne Institution. Men alt dette kan jo overvejes i et Udvalg. Regnskabet er i hvert Fald opstillet saaledes, at man ikke paa Forhaand faar et Indtryk af, om disse Udgifter vil holde, idet der jo i § 4, hvor der tales om, at Raadet kan tilkalde Læger ude fra Landet, er en Udgiftsmulighed, som ikke kan beregnes paa Forhaand; thi det kan muligvis tænkes ikke at være tilstrækkeligt med de almindelige Dagpenge til en Læge, der kaldes over til Forhandling i København; en Læge med betydelig Praksis kan maaske slet ikke staa sig ved at faa de sædvanlige 12 Kr. pr. Dag, naar han ved Bortrejse forsømmer sin Praksis. Ogsaa saadanne Ting maa overvejes.

Vi for vort Vedkommende kan anbefale et sagligt Arbejde med Hensyn til dette Spørgsmaal, og vi vil i vort Samarbejde lægge stor Vægt paa, at man prøver at finde Vej til en Aflastning i Stedet for en Centralisation, idet vi mener, at Opgaven fuldt saa godt kan løses derved, og at forskellige andre gode Kræfter i vort Land tages i Brug, Kræfter, som, hvis dette Lovforslag gennemføres, ikke fuldt udnyttes.

Elna Munch: Lovforslaget gaar jo ud paa at udvide Retslægeraadet og at tilrettelægge dets Arbejde paa mere hensigtsmæssig Maade end hidtil. Aarsagen er den, at Arbejdet i de senere Aar er blevet ganske overordentlig udvidet. Man ser tydeligt af den Kurve, som er indført i Udvalgets Betynkning, hvorledes Sagerne efterhaanden er steget ganske betydeligt. Grunden dertil er dels, at Befolkningens Antal er steget, ikke mindst ved Sønderjyllands Indlemmelse. Men der er tillige sket det, at der er kommet saa mange nye Sager ind under Retslægeraadet. Lovgivningen om Motorkøretøjer har bevirket betydelig større Arbejde, ligesaa Interneringsloven, Sterilisationsloven, den nye Straffelov, de sociale Love, Blodtypebestemmelsernes Anvendelse i Retssager og saa fremdeles — mange store Omraader er draget ind under Retslægeraadet, og det er derfor ganske naturligt, at de Mennesker, der hidtil har kunnet bestride Arbejdet, ikke længere kan det.

Udvalget, som har været nedsat for at udarbejde Udkast til et Lovforslag, har da ogsaa ment det nødvendigt at udvide Raadet, og samtidig har man søgt at skaffe det en saa sagkyndig Bistand som muligt, idet man har foreslaaet, at der til Raadet knyttes sagkyndige paa saa godt som alle Omraader. Man har inden for Udvalget overvejet to Veje, enten at aflaste Raadet for en Del af dets Arbejde eller at udvide Raadet, og man er kommet til det Resultat, at man maa gaa den sidste Vej, da man ikke mener, at den første er farbar. Det er særlig Tilregneligheds- og Farlighedssagerne, hvis Antal er steget. Man har tænkt paa Muligheden af at indskrænke Arbejdet paa dette Omraade. Man har dog i Udvalget ment det rigtigt, at der indføres ensartede Regler for Observationssager, og man mener det rigtigt, at København stilles paa samme Maade som det øvrige Land. Derved vil Raadets Arbejde udvides og kan altsaa ikke paa dette Omraade aflastes. Medens der hidtil ikke har været noget Samarbejde mellem Raadet og den Embedslæge eller Overlæge, der har foretaget Observationen, selv om Raadet ikke er enigt med ham, har Udvalget ment, at det vil være i høj Grad ønskeligt, at der skabes Betingelser for, at der, forinden Raadet afgiver sin Erklæring i Sager, hvor Observation paa Sindsygehospital eller Aandsvageanstalt har fundet Sted, kan finde et Samarbejde Sted mellem den Læge, der har undersøgt den paagældende, og det Retslægeraad, som skal skønne over vedkommende, hvis der er en Uoverensstemmelse til